

Kalle Keino askelsi reippain askelin hoitokoti Onnelan päärakennukseen, mennessään suoraa päätä siten toimistoon jossa paikalla oli aamuvuorolaiset. Pöydän ääressä istui osastonhoitaja Suvi Kujanpää, joka toivotti Kallen tervetulleeksi, kun tämä palasi sairaslomalla. Hiukan sivumalla puolestaan istui Tuire "tuittu" Oja sekä Senja Äekäs. —Mitäs tänne? Kalle kysyi huolettomasti. —Eipä ihmeempiä, poliisit kävi kyselemässä sinua? Senja totesi. Kallesta tuntui kuin hän olisi ollut lentohiekan päällä, joka pikkuhiljaa upotti yhä syvemmälle ja syvemmälle. — Mitä ne kyseli? —Käskivät sinun ottaa yhteyttä. —Asia koski varmaan lasten tapaamisjuttua, sitä mistä olen maininnut teille. Osastonhoitaja katseli Kallea, joka yritti olla näennäisen huoleton, mutta Suvi Kujanpää havaitsi tämän kehon kielessä hermostuneisuutta. —Toki voit pitää vapaata, niin saat asian hoidetuksi, niin jos tahdot? —Mitä, voinko pitää? —Tietenkin. Kaikki paikalla olevat henkilöt samoin kuin muukin henkilökunta tiesi Kaukon vaikeuksista kotona. Ei ollut mikään salaisuus, että Kallen parisuhde oli katkolla ja että lasten tapaamisesta taitettiin peistä. —No jos minä nyt sitten voin pitää loppupäivän vapaata... —Mene vaan, kyllä me täällä pärjätään. Suvi totesi. Kauko poistui toimistosta yhtä reippaasti kuin oli tullutkin, mennessään huoneeseen jossa säilytettiin lääkkeitä. Saatuaan lääkekaapin avatuksi poimi hän mukaansa muutaman pillerin, laittaen ne sitten pieneen paperipussiin. Kauko kiruhti ulos huoneesta, juuri kun hän oli saanut huoneen oven lukituksi, tölväisi paikalle Senja Äekäs. —Miten sinä vielä täällä, sinunhan piti lähteä. Kauko mietti tilannetta Senja varmasti aavisti hänen tulleen lääkekaapilta. —Kävin hakemassa Ollille särkytabletin, käyn viemässä sen hänelle, ennen kuin lähdän. —Voin minäkin viedä sen. —Ei, ei kyllä minä vien, minulla on muutakin asiaa hänelle. —No aivan miten vaan. —No ei muuta kuin huomiseen. Kalle totesi ja kiiruhti eteenpäin. Kallen otsalla helmeili hiki kun hän meni sosiaalitiloihin, päästyään sisään kaivoi hän pussista pari tablettia suuhunsa. Oli pakko saada pamia. Tiedossa oli hänen lukuisat poissaolot työpaikalta kun tällä olipäiviä ja aikoja jolloin tämä ei pystynyt tulemaan töihin. Sen sijaan kukaneiti tienyt tämän lääkkeiden väärinkäytöstä. Lisäksi tämän elämäntyylillä oli ollut melko yllättäviä ja suurimittaista, jonka tämä oli rahoittanut liiketoimilla jotka kiinnostivat virkavaltaa. Autoon päästyään meni suoraan Teuvo Herolan luokse, joka oli harvoja kavereita joita Kaukola oli. Kokemuksesta Kauko tiesi että oli aivan turha mennä Teuvon kämpille, koska tämän parhaiten löytäisi kantapaikastaan, kaupungin laitamilla sijaitsevasta rähjäisestä juottolasta. —Mitä sinä täällä teet? oli Teuvo kysynyt ensimmäisenä. —Otin sairaslomaa, kytät on kyseleet meikäläistä. —Ompa yllätys, mitä aiot tehdä? —En tiedä, en todellakaan tiedä. —Kai sinulla jokin suunnitelma on? —Aineesta on ainakin päästävä eroon. —Paljonko sitä on? —Tarpeeksi paljon. Kympin edestä jos kytät löytää. —Paska juttu sinulle. Entä liivimiehet? —Puolet lastista maksamatta. Pystyisitkö jeesaamaan? —Sori ei onnistu, olen finiitto. —Voi paska. Kirosi Kalle —Olet omillasi. Milloin loppusumma? —Viikon päästä pitäisi olla viisitonnia. —Onnistutko saamaan? —Pakko onnistua, tai käy kylmät. Pystytkö järjestämään luukun meikäläiselle,, jos on tarvis? —Voin yrittää, mutta se on fitty-fitty. —Thanks kamu, tiedät varmasti, että vastaan huutoni. —Joo, tiedän sen kyllä. Keskustelun jälkeen miehet keskittyivät nauttimaan paikan tarjonnasta, eli puoli lämpöisestä oluen litkusta. Sieltä täältä kuului kapakkalintujen teennäisen kikattamaista naurua, kun nämä koitti tienata ilmaisia juomia räkäposkisilta miehiltä. Mursuviiksinen ulkomaalaistaustainen juomanlaskijan kaljuuntuvalla otsalla kiilsi hikikarpalot, kun tämä katseli paikan asiakaskuntaa, jonka enemistö muodostui sosiaalisesti rajoittuneista henkilöistä, joiden asuinpaikka oli joko juoppokämpä tai sitten veneenalunen. Syrjäinen sijainti ja juottolan yleinen maine takasi omalta osaltaan tiern turvan ja rauhan tyyssijan henkilöille jotka tahtoivat kätkeytyä lainkouralta ja turhilta utelailta. Teuvo iski kolpakon terävästi pöytää vasten, johon mursuviiksinen baarimikko reagoi terävällä katseella, mutta ei tehnyt mitään, tyytyen katsomaan

ainoastaan miten tilannetilanne kehittyisi. —Mitä vittua? Kauko kysyi katsoen Teuvoa tarkasti. —Sitä vaan, että sinullahan on kama jemmassa. —On, mitä sitten? —No helvetti, mikset sitten myy sitä? —Ai kaman, miten sen luulet onnistuvan? Kun kytät on kannoilla. Sitä paitsi kukaan jakelija ei osta minulta tässä kaupungissa. —En tarkoittanutkaan tätä kaupunkia, vaan jossain muualla, missä sinua ei tunneta. Kalle mietti Teuvon esittämää ideaa. —Kerro lisää. —Sillä ehdolla että tilaat lisää juomista. Kalle viittasi mursuviiksen tuomaan lisää juomista, ei aikaakaan kun Harsan Sulema oli kiikuttanut uudet tuopit miesten eteen. Tuskin baarimikko oli ehtinyt poistua kun paikalle pelmahti pari kapakkalintua tyrkyttämään itseään. Teuvo katseli hetken lintujen liverystä ja keimailevaa käytöstä. —Heitä niille parikympää, niin saavat juomat itselleen. Kauko kaivoi lompakostaan pari ruttuista kympinseteliä ja nakkasi ne liisteriselle pöydälle, juuri kun toinen naikkosista oli ottamassa seteleitä pöydältä, niin Teuvo tarttui naikkosta ranteesta kiinni sanoen sitten. —Mikäli kunnon bisnes kinostaa niin puolen tunnin kuluttua yläkertaan, onko selvä? Räikeästi meikanut ilolintu nyökkäsi myöntymisen merkiksi. —Mitä vittua? —Itseasiassa sitä juuri ja nimenomaan, tilasin meille hieman viihdykettä. —Kait minä sen nyt näin, mutta kerro siitä suunnitelmastasi. Teuvo siemaisi kelpo kulauksen tuopista, aloittaen sitten kertomisen suunnitelmastaan. Kauko kuunteli tarkaan kun toinen selitti ideaansa. —Ajatuksena on siis, että laitetaan kamat autoon ja mennään myymään naapuri kaupunkiin ja tuotto puoliksi, niinkö? —Niin, vai onko sinulla parempaa ideaa? —No ei kylläkään. —Sitähän minäkin. —Vaan kenen autolla ja miksi? —Kuten sanoin olen auki, sinun autolla. —Ei onnistu, kytät on laittaneet sen kuitenkin hakuun. —Paska! Mietitään sitä myöhemmin, juohan loppuun niin mennään. —Menemään minne? —Naihmaan huoraa, ettei se pysty viikkoon istuhmaan. Teuvo tyytyi toteamaan. —Olet sinä sitten yksi perkeleen pervo. —Niin olenkin. Kalle ei voinut olla ihailematta Teuvon luonnonlapsimaista asennetta ja sitä miten asennoitua elämäänsä murehtimatta liikaa asioita. —Onko sinulla hintaa maksaa sille ilolinnulle? —On on, voit olla huoleti, minä hoidan sen hintapuuolen —Entä järjestys? —Työstä sinä ensin, niin minä voinsitten kyllä liukkaille, niin jos käy sinulle? —Sopii. Harsan Suleman katseli kolmikon perään, kun nämä nousivat yläkertaan. 2. Luku Konstaapelit Anttonen ja Julkunen viettivät hyvin ansaittua ruokataukoa paikallisen ABC huoltamon tiloissa kun tuli hälytys, jonka nuorempi konstaapeli Anttonen otti vastaan, raapustaen muistioon tärkeimpiä asioita. Saatuaan olennaisimman ensitiedon hälytyksestä tämä lusikoi puoliksi jäähtynen ärtsopan huuleen. —Mupella soppa hetulaasi, meitä uljaita lainvartioita vartoo uusi missio. —Haista sinä Anttonen pitkä huilu. Sitä paitsi rikolisten pitäisi noudattaa lakisääteistä työaika lakia, niin että meillä kunnon kytillä olisi kunnon ruokatunti. —Sinulla on vara kyllä jättää pariateriaa väliinkin. Totesi Anttonen. —Puhu mitä puhut, mokoma kukkakeppi, kateelisten puhetta sanon minä. Julkunen lappoi lusikalla laihaa keiton litkua sen kun kerkisi. Anttonen katselessa vierestä. —Mimmoinen juttu odottaa? Kysyi Julkunen syömisen lomassa. —Tyypillinen peruskeissi, joku ilolintu on löydetty hakattuna huoneesta. —Tuonko takia minun pitää hotkia curmee ateriani, olkoonkin että se on pelkkää ärtsoppaa. Saatuaan kunnon kahvit ruuan päälle parivaljakko suunnisti tapahtuma paikalle jossa pyöri vakituien asiakaskunta. Julkunen katseli hetken rakennusta ja sisäänkäyntiä joka vietti katutasosta alaspäin. —Hohojjaa, oi tuota turhuuden turmiollisuuden tyysijaa, haureuden huonetta, syyllisyyden syntykehtoa. Maalaili Julkunen runolisesti. —Lopeta nuo joutavat horinat ja painutaan sisään. totesi Anttonen. —Minä vain hoitaa keskustelun jos sopii? —Ihan vapaasti minun puolesta. Julkunen katseli nuoremman konstaapelin virkaintoisuutta, kun tämä marssi rehvakkaasti sisään mustat aurinkolasit silmillään. "Oi voi noita nuoria, intoa enemmän älliä." Ajatteli Julkunen mielessään. Anttonen marssi baaritiskin luo. —Täältä on tehty ilmoitus, kukaan ei

poistu paikalta kailotti Anttonen kuuluvasti. Baarin asiakaskunta katsoi hetken hölmistyneenä nuoremman konstaapelin ulosantia, jatkaen sitten samaa touhua kuin ennen virkavallan tuloa. Lähimmästä pöydästä nousi vantterankokoinen mies henkilö. —Hei sinä siinä, mihin matka? —Kuselle, pitääkö anoa kirjallinen lupa? mies sopersi. Samassa pöytäseurue röhähti nauruun. Nuoremman konstaapelin kasvojen väri helakanpunaiseksi, kun tälle naurettiin. Anttonen kirskuteli hampaitaan, Julkunen huomasi tämän. —Mitäpä jos menisit terassille vetämään vaikka henkoset, minä voin jututtaa porukoita hieman. —Saatana tämä.ei jää tähän. Kihisi Anttonen. —Ei tietenkään, ja hyvin se sujui, ainakin melkein. Rauhoitteli Julkunen isälliseen tapaan. Kun nuorempi konstaapeli oli poistunut, kääntyi Julkunen baarimikon puoleen, joka katseli Julkusta kuin sonni uuttaveräjää. —Täältä tuli ilmoitus, voitko näyttää asianomaisen henkilön? —Mina, mina en tietä mitä, minä olla ainoasta työ, minä en tietä mitä. —Älä puhu paskaa, tiedät kyllä mitä tarkoitan, vai tahdotko että käydään oleskelulupa asiat lävitse? Mursuviiksinen baarimikko katseli epätoivoinen ilme kasvoilla Julkusen jämäkkää olemusta. —Tyttö ola huoneessa, muta minä en tietä, en tietä. —Sinä oliivin puristelija tulet mukaani. —Minä ola Harsan Sulema, ei Olivi. —Ole mikä olet, mutta mukaani tulet, ymmärrätkö? —Aa sinä tarvi minä apu, minä ymmärtä, muta asiakata? —No proplem, tämä juottola on suljettu seuraavat pari, kolme tuntia. Tällä kertaa kehotus tehosi ja paikalla ollut asiakaskunta poistui paikalta jättäen yhteystietonsa Anttoselle, joka odoti kapakan ulkopuolella. Sisällä ollut Julkunen seurasi Harsan Sulemania rakennuksen yläkertaan erään huoneen ovelle. Julkunen avasi oven, huoneen lattialla makasi verissä päin noin nelikymppinen brunetti, jonka ruskea tukka oli saanut punertavan väriyksen verestä. Nainen kyyhöti alastomana lattialla ohut verinen lakana suojanaan. "Saatanan vittu perkele" kirosi Julkunen mielessään. —Anttonen saatana! kutsu ambulanssi ja oitis tänne! kutsui Julkunen kolleegaansa. —Mikä siellä on? —Tule itse katsomaan! Anttosen tullessa paikalle, tämän sisuskalut heitti volttia, ärtsopan tunkeutuessa takaisin. Ambulanssin saavuttua paikalle ja korjattuan naisen mukaansa Julkunen kääntyi baarimikon puoleen. —Kuka löysi naisen ensimmäisenä? —Mina tula katso mita olla tapatu, ja mina löytä nainen makamas latiala. —Siinäkö teit ilmoituksen? —Ei mina, vaan minu tytoni Shariba, hän auta minua. —Missä hän nyt on? —Hän ola kotoa joo. Julkunen katseli hetken huonetta joka oli kuin hävityksen jäljiltä, siellä täällä oli veriroiskeita kuin teurastamossa konsanaan. —Anttonen kuvaa huone ja ota yhteystiedot tältä räppäältä, ota myös tämän tytön yhteystiedot. Minä menen tupakille. —Entä uhri? —Anttonen perkele! Viisasteletko? Sitä naikkosta ei pystytä jututtamaan muutamaan päivään. —Mitä arvelet? —En yhtään mitään, paitti eukko on hakattu ja raiskattu, ainut mitä puuttuu on että se olisi laitettu kylmäksi. —Voi paska. Julkunen kääntyi baarimikon puoleen. —Oliko nainen sinun ilolintujasi? Harsan Sulema katseli konstaapelia kysyvästi. —Mika ola ilolinttu, mina ei ymmara. —Huora. Oliko nainen sinun huora. —Ei ola mitä huonomaine huora, ola hyva maine, mina kunialainen yritaja. "Joo ja minä olen isä paavi Benediktus". —No se selviää aikanaan. Tämän sanottuan Julkunen oli mennyt terassille vetämään hermosavut. Hetkeä myöhemmi nuorempikonstaapeli Anttonen oli saanut kaikkien paikalla olevien henkilöiden yhteystiedot ja tärkeimmt tiedot tapahtumista. —Tuliko valmista? —Tuli, voidaan lähteä menemään. Julkunen nakkasi aautonavainet nuoremalle virkaveljelle, istuen itse kartanlukijan paikalle. —Oletko tavannut uutta pomoa? —En enempää kuin sinäkään. —Mielenkintoista nähdä mimmoin ilmestys tuo on. —Nainen kuuluu olevan. —Saapa nähdä mitä siitäkin tulee. Anttonen tuumasi. Kiirettä pitämättä parivaljakko saapui asemalle. —Kumpi kirjoittaa rapsan? —Tapana on ollut, että nuorempi konstaapeli kirjoittaa. —Tällä kertaa kivi, saksi,paperi ratkaisioon. —Hähähää hävisit! sinä kirjoitat. virnistä Julkunen. Anttonen kurtisti kulmiaan, mutta ei virkannut mitään. Anttosen

ajaessa auton parkkiin Julkunen meni kahvihuoneeseen, tarkoituksenaan nauttia hyvin ansaitut päiväkahvit vakiopaikallaan, mikä tällä kertaa oli varattu. Julkunen verenpaine nousi samalla hetkellä. —Sitä istutaan meikäläisen vakipaikalla. sadatteli Julkunen. —Ai anteeksi, en tienytkään että tämä paikka oli varattu. Nainen sanoi nousten sitten pöydästä. —Istuu nyt vaan, kun on jo istumassa. —Ei ei, itseasiassa olen juuri tekemässä lähtöä. Pahioitteluni että olin vallannut paikkasi. —No sattuuhan sitä. Nainen nousi pöydästä katsellen ympärilleen. —Tuota oletko tulossa vai menossa? Julkunen kysyi. —Itseasiassa tulossa, osaatko neuvoa mistä löytöisin tämmöisen henkilön kuin Lungren Veeti. —Veetin toimisto on toisessa kerroksessa. —Ahaa kiitoksia. Sanoi nainen tarttuen sitten laukkuunsa. Julkunen katseli naisen hiemen linkaavaa kävelyä, kun tämä nousi rappusia ylös. "Mikäköhän tuokin nyt oli, kun osaston pomon tahtoi tavata" ajatteli Julkunen itsekseen, katsoen samalla kelloa. —Eiköhön Julkunen mennä. Malinen sanoi. —Minne muka? Vastahan minä tulin? —Ai etkö muka tiedä? Meillähän on henkilöstö palaveri, kuuleman mukaan paikalla olisi meitin uusi pomokin. —Älä helvetti, no se pitää nähdä. Julkunen kippasi kahvikupposen pohjanmaan kautta, sipaisten siten ajamatona leukaansa. Kokoushuoneeseen oli saapunut alun toistakymmentä henkeä. Veeti Lungren seisoi flappitaulun edustalla. —No niin aloitetaan, kuten kaikki varmaan tietää, tai jos ei tiedä,, niin nyt tietävät. —Eli minua odottaa uudet tehtävät ja seuraajani on valittu. Arvoisat virkavalan edustajat toivottakaamme tervetuleeksi seuraajani Komissaari Nina Mäkipää. Taputusten myötä eturivistä nousi lyhyt ruskeahiussinen nainen astellen sitten Veetin viereen. Julkunen silmissä sumeni ja tämän otsalle kihosi hiki. "Jumalauta tuohan on se sama nainen joka oli istunut hänen tuolissaan." —Tervehdys vaan kaikille, suureksi ilokseni huomaa että joukossa on henkilöitä, joihin olen jo tutustunutkin. Nainen sanoi katsellen Julkusta erityisesti. —Viralliset seremoniarituaalit ei ole minun juttuni, joten pitemmittä puheita, lähdetään tekemään sitä mitä osaamme ja mitä meiltä odotetaan. —Koska olen aivan noviisi täällä, niin toivon hedelmällistä yhteistyötä, sekä konsultaatio apua. Lyhyen muodollisen esittelyn jälkeen väki hajaantui kukin omin tehtäviin. Vanhempi konstaapeli Julkunen ei tiennyt miten olisi ollut. Juuri kun tämä oli poistumasssa, kuului selän takaa naisen ääni. —Konstaapeli Julkunen varmasti voi opastaa minua hieman talon tavoille, vai kuinka? —Ilman muuta, tämä Julkunen onkin melkoinen epeli. Leevi kehui —Ninkö? Sitä en tienytkään Nina totesi. —Minä puolestani toivotan sinulle onnea uudessa työtehtävässäsi ja menen raivaamaan työhuoneeni sinulle valmiiksi. Julkunen katseli lattiaan kuin kolttosia tehnyt pojankloppi. —Esitellään nyt virallisesti, kun ensitapaaminen meni nii kuin meni Nina Mäkipää hyvää päivää. Mies tarttui naisen käteen ja esitteli itsensä. —Julius Julkunen päivää, ja pahoitteluni tuolla kahviossa sattuneesta tapauksesta. —Sitä tikulla silmään ja niin edelleen etc.... —Aivan niin, tahdotko että esittelen hieman taloa? —Kiitos, se olisi e emmän kuin paikalaan. —Oikein hyvä, menään siis. Nina ontui miehen perässä, kun tämä esitteli aseman tiloja. Ninaan teki vaikutuksen aseman yleinen ilme sekä siisteys. Samalla kun Julkunen kierätti tulokasta kertoi hän henkilöstöstä ja miehistöstä hieman. —Tämä päivä menee minulla talon tavoille tutustumisessa, huomenaamuna tahdon saada tilannekatsauksen tutkittavista jutuista. Oikeastaan tässä nyt kun ollaan, niin voitkin kertoa milainen juttu sinulla on tällä hetkellä? —Tulimme hetki sitten hälykeikalta ja virkatoveri Aarne Anttonen on parhailaan laatimassa siitä raporttia. —Ehtiikö huomenaamuksi? —Uskoisin niin. —Mainota, minä päästänkin nyt sinut omiin töihisi ja menen katsomaan onko toimisto valmiina. Tuskin Nina oli askelta ehtinyt kun tämä puhelin soi. —Nina Mäkipää. Oli hetken hiljaista. —Tervetuloa remmiin tyttö, otit varoituksestani vaarin ja suojasit selustasi. —Kuka saatana!? Kuka olette? Nina tivasi. Epäilemättä soittaja olinsama joka oli soitellut hänelle ennenkin. —Se selviää aikanaan. Käheä ääninen henkilö totesi jonka jälkeen

tuli hiljaisuus. Nina ei tiennyt kuinka reagoida soittoon, soittaja oli taitava ja lähes mahdoton saada kiinni. Lisäksi soittaja oli täysin perillä Ninan liikkeistä. Jos soittaja olisi tahtonut vahingoittaa tätä, niin se olisi onistunut helposti. Kuka tuo tuntematon soittaja oli, sitä hän ei tiennyt. Ninasta tuntui kuin hän oli saalis jota ajettiin takaa,joku pelleili hänen kanssaan. Toistaiseksi hän oli pitänyt kaiken omana tietonaan. Juuri kun Nina oli saanut tavaransa laitettua tyhuoneeseensa, tämän oveen koputettiin, siitäkin huolimatta että tämän ovi oli auki. —Sisään vaan. Huoneeseen asteli nuori konstaapeli kansio kainalossa. —Niin? —Tässä olisi tämä kansio. —Kansio? mikä kansio? Vasta tässä vaiheessa Anttonen tajusi tilanteen. —Tosiaankin unohdin tohkeissani esitellä itseni. Aarne Anttonen nuorempikonstaapeli, hyvää päivää. —Nina Mäkipää hyvää päivää, sinulla oli jokin kansio minulle? —Niin Juvonen kertoi kaipaavasi tätä. —Mikä se sitten on? —Tässä on alustava raportti viimeimmästä tehtävästä. —Ahaa, hyvä käyn sen läpi, jätä se siihen pöydälle. Anttonen pani kansion pöydän kulmalle, katsoen sitten Ninaa hetken, aivan kuin sanoakseen jotain. Nina huomasi tämän. —Niin, oliko vielä jotain? —Ei ei ollut,minä poistunkin tästä takaisin omiin töihini.